

sters Udtalelser angaaende Resultaterne af de Undersøgelser, der ere foretagne nede ved Masnedø og Møen med Hensyn til en ny hurtig Forbindelse med Fælster. Naar jeg ser paa de Tal, som der ere blevne fremsatte, forekommer det mig, at alt taget med i Betragtning vil Routen over Møen i Virkeligheden blive den billigste. Den koster ganske vist $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere, men man maa huske paa, at for disse Penge faar man ogsaa Baner paa Strækninger, hvor der ikke i Forvejen er nogen Bane. Dernæst vil jeg i Tilslutning til, hvad det ærede Medlem fra Stege (L. Jessen) forleden fremhævede, sige, at der i Virkeligheden gøres alt for lidt for at drage fremmede til den Naturskønhed, vi have i Møens Klint. Man kan maaske indvende, at det ikke altid er en Fordel at faa et saadant Sted gjort til Centralpunkt for fremmede Turister, fordi Stedet let taber noget af sit hyggelige Præg. Men ønsker man, at fremmede skulle komme til Danmark — og det ønsker man vel nok — ogsaa for at se vore Naturskønheder, maa vi ikke samtidig ligesom ømme os derved men gøre, hvad vi kunne, for at faa saa mange som muligt hertil. Det kan dog altid blive til økonomisk Fordel for os, og det har sikkert ogsaa Betydning paa anden Maade, at fremmede Nationer forstaa, at der er noget af den Art at rejse til Danmark efter. Paa Rügen har man jo Klintpartier, der i høj Grad ligne dem paa Møen, men de staa dog tilbage for disse i Skønhed og Storladenhed. Og dog vil man se, at der fra Dag til Dag hele Sommeren igennem kommer 10, maaske 20 Gange saa mange Gæster til Rügen som til Møens Klint. Jeg er vis paa, at hvis vi havde en god Forbindelse over Møen, vilde mange af disse rejsende tage derop og slaa sig ned ved Klinten nogle Dage eller i længere Tid, som de nu havde Lejlighed til, og derved vilde en saadan Forbindelse blive til Gavn for vor Land.

For at man ikke skal misforstaa mig, vil jeg tilføje, at jeg ikke mener, at man af den Grund alene skulde vælge Routen over Møen. Men hvis den i Virkeligheden viser sig at være den billigste, vil dette være en Grund mere til at vælge den. Jeg vil meget anmode den højtærede Trafikminister om, at der ikke bliver truffet nogen Afgørelse, før Undersøgelsens Enkeltheder blive fremlagte, saa at vi tilfulde kunne danne os en Mening derom. Det gaar sikkert saaledes, at de Embedsmænd, der nu have tumlet med saadanne Spørgs-

maal deres hele Tid, mangen Gang have Tilbøjelighed til paa Forhaand at danne sig en Mening om, at saadan og saadan skal det være. De ere sikkert tilbøjelige til at sige: Vi ville helst følge den gamle Linie, det er noget kunstigt noget med alle de Krinkelkroge, den anden Vej fører til. Jeg ønsker blot, at de Undersøgelser, der ere foretagne, og det Materiale, der er bragt til Veje, bliver fremlagt, saa at vi faa Lejlighed til at danne os en Mening derom og paa dette Grundlag senere kunne tage vor Bestemmelse.

Jeg skal herefter omtale et Forhold, der er af stor Betydning for nogle Beboere i min Valgkreds og for Resten ogsaa af Nabokredsene, og vil i den Anledning gerne bede den højtærede Landbrugsminister lytte til, hvad jeg har at sige desangaaende. I denne Tid drager man de saakaldte Hestevaad langs med Vesterhavets Kyst paa hele Strækningen mellem Hirtshals og Hanstholm, eller vi kunne maaske nøjes med at sige Blokhuis, og ødelægger derved den opvoksende Ungdom blandt Havets Beboere. Jeg ved ikke, om de Herrer kende et saadant Vaad? Det gøre de vel nok, og jeg skal ikke spille Tiden med at forklare, hvorledes det er indrettet. Blot skal jeg sige, at det trækkes af Heste i 20 Alens Afstand fra Land og saa at sige skraber hele Bunden, idet det tager selv den mindste Yngel — Rødspætter, Pighvarrer osv. —, der ikke er mere end 2—5 Tommer lange. Der fiskes saa store Masser, at man i forrige Uge tog ikke mindre end 2,000 Snese paa Strækningen mellem Lyngby, der ligger Nord for Løkken, og Blokhuis. Et enkelt Selskab har taget indtil 80 Snese Rødspætter og Pighvarrer. Det er ikke professionelle Fiskere, der drive dette Fiskeri, men det er Landmænd, Haandværkere og forskellige andre Mennesker — somme Tider boende milevidt fra Havet —, der køre ud til dette for at hente sig et Læs Fisk. Den Slags Fisk er ikke af stor Værdi. Saadanne 2,000 Snese ere, naar Fisken ikke er større, maaske ikke Hundrede Kroner værd, men om 2—3 Aar vilde de kunne være mange Tusinde Kroner værd. Nu er det ganske vist forbudt at sælge disse Fisk, naar de ikke holde en vis Længde, nemlig 8 Tommer. Ikke desto mindre paastaar man, at der drives Salg med dem. Men man kan i alt Fald tage dem med hjem, spise dem, der ere værd at spise, og bruge de andre til Svineføde eller smide dem paa Møddingen. Fiskerne beklage sig meget stærkt over dette Forhold og